

La mort de l'enamorada

Vicenç Esteban i Darder, "de Can Pere Jan", Tossa de Mar

1. "El di - lluns al de-ma - tí n'és prin - ci - pi de set - ma-na, po-so la se-lla al ca - vall i la
va a pas-se - jar cap a car-re - te - ra pla-na; com és a mit-jan ca - mí, sent u -
ra del cos-tat dret, veu la se-va e-na-mo - ra-da; se'n po - sa-ren a par - lar, les con

8
bri - da ben guar - da - da". Re - que - te - txec, que - te - txec, que - te -
na veu pri - m(a)i cla - ra.
12 ver - ses fo - ren llar - gues.

txec, re - que - te - txec, xec, xai - na. 1. 2. Ja se'n 3. Se'n gi -

-Per l'amor que ens hem tingut, vet aquí un anell de plata;
per l'amor que ens tenim, un petó i una abraçada.
Gira la brida al cavall, cap a casa se n'anava;
com és a mitjan camí en sent tocar les campanes.
En veu baixar-ne un amic, un amic de confiança:
-No en diries, amic meu, de qui toquen les campanes?
-Per ser amics t'ho diré: de la teva enamorada.
-Valga'm Déu, com pot ser això, si fa un quart que l'he deixada?!
Gira la brida al cavall, cap a casa se n'anava;
com és a mitjan camí veu la porta mig tancada,
cortina negra al balcó, que el seu cor li traspassava.
Ja se'n puja escala amunt, com si fos l'amo de casa;
al ser al replà de l'escala, la veu al llit estirada.
-No em destapis, amor meu, que seria condemnada.
Ves-te'n a baix al celler, trobaràs la meva mare,
que et donarà les claus, les claus de la meva caixa;
les joies que em vares dar encara són a la capsa,
i el vestit que em feies fer encara n'és a cal sastre.
Ja se'n va arrancar el punyal i se'n venta punyalada;
ara sí que la gent dirà que un amor(t) ha mort a l'altre.